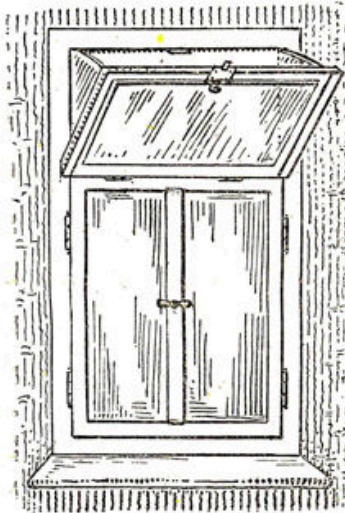

Onze woning.

Om gezond te zijn behoeft een woning niet *weelderig* ingericht zijn, maar zij moet aan de vereischten van *lucht* en *licht*, en ook van *warmte* en *hoogte* voldoen. In de eerste plaats moet dus gezorgd worden voor *helder licht* en *genoegzame ruimte*. Niets is schadelijker voor de gezondheid dan donkere en te kleine woon- en slaapkamers. De beste ligging is naar het Zuid Oosten, zoodat de slaapkamers 's morgens, de woonkamer 's middags de zon hebben. De lucht in de woning moet gemakkelijk hernieuwd en ververscht kunnen worden. Een zekere *onwillekeurige luchtverversing* heeft plaats door reten en spleten van deuren en vensters. Zij is echter niet voldoende en moet door geregelde ventilatie worden aangevuld. Openstaande vensters met tuimelramen geven

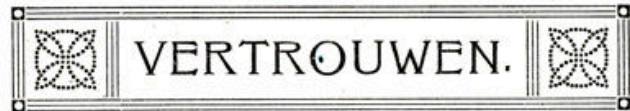
Tuimelraam. (Uit Hygiëne.)

een goede ventilatie en zijn derhalve boven de ouderwetsche schuiframen te verkiezen. De snelste en werkzaamste ventilatie heeft plaats door het tegen elkaar openzetten van deuren en vensters, waardoor in korten tijd een uitstekende „doorluchting" wordt verkregen. Voor kamers, die den ganschen dag bewoond worden, is zulk luchten van tijd tot tijd *bestist noodig*. Ook 's nachts moet in de slaapkamer voor versche lucht gezorgd

worden, waarbij echter geen tocht mag ontstaan.

Van groot belang is het, een *droge* woning te hebben. Vochtige huizen zijn uiterst schadelijk voor de gezondheid. Kleederen en beddengoed zijn in zulke huizen altijd min of meer vochtig, het ruikt er muf, levensmiddelen bederven er spoedig in, en de bewoners lijden vaak aan reumatiek en andere slepende ziekten. Eer men een nieuw gebouwd huis gaat bewonen, vergewisse men er zich dus van, of de muren goed gedroogd zijn. Is de oorzaak der vochtigheid het indringen van grondwater, dan moet de bodem van den kelder gecementeerd worden, ook moet er op gelet worden, of afvoerpijpen en dakgoten niet lek zijn, want ook daardoor ontstaat dikwijls vochtigheid der muren.

Een volgend maal nog iets over de *verwarming* en *inrichting* der woningen.

Onschuld, Verlangen en Vertrouwen — de schilder Gabriel Max heeft ze ons geteekend in drie schoone meisjesgestalten.

Om de Onschuld te teekenen, moest hij zich het ideaal indenken, dat sluimert in de menschenziel, en dat bij benadering beseft, welk een heerlijkheid het deel der menschen eenmaal was, welk een heerlijkheid vooral de verlorene menschheid eenmaal zal smaken.

En het Verlangen naar de vervulling van het ideaal, het leeft in de ziel en het uit zich in haar woord en haar gebed, en de schilder kon het grijpen en het weergeven, zoodat het tot ons sprak van een levensstrekking, die niet rust, voor ze haar ware rustpunt heeft gevonden.

Maar dan het Vertrouwen! Niet meer een vermoeden en een beseffen, dat er zoo iets bestaat als een ideale toestand; niet een hopen en begeeren: Och, mocht het eens zoo zijn! niet een verlangen, een vurig verlangen, een hunkeren, een smachten, een snakken en reikhalzen naar het ideaal. Maar Vertrouwen. Weten, met volle bewustheid weten, dat aan al de verlangens der ziel zal worden voldaan. Wat we met de oogen hebben gezien en met de ooren gehoord en met de handen getast, weten we niet met zoo groote zekerheid; wat ons wiskundig wordt bewezen en logisch voorgeredeneerd, weten we niet zoo beslist als dit: Nu zijn we kinderen Gods; eenmaal zullen wij Christus gelijk zijn.

Men spreekt van de Hoop. En het zij verre van mij, dat woord te versmaden; de Schrift gebruikt het telkens. Maar ons spraakgebruik heeft de beteekenis van het woord Hoop verzwakt. Hoe dikwijls spreken we van hopen, wanneer we het hebben over iets, dat wij gaarne zoo zouden hebben, maar waarvan we volstrekt geen zekerheid hebben, dat het zal gebeuren. „Ik hoop het," beteekent zoo vaak: „Ik twijfel er sterk aan."

Maar zoo is de Hoop van den Christen niet. Zijn Hoop is vertrouwen, vast onwankelbaar vertrouwen. En we mogen onze vergelijkingen nemen uit hetgeen we in de natuur kennen als het meest vaste en onwankelbare, en toch zullen we nog niet den vollen omvang hebben uitgedrukt van de vastheid van ons Vertrouwen. Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, en rotsen zullen ineenstorten en de elementen zullen branden en vergaan, maar onze Hoop bezwijkt niet en stort niet neer. „Zoo staat geen berg, geen rots."

Wat is ons Vertrouwen?

Dit is ons Vertrouwen, dat wij Gods kinderen zijn.

Dat is wel een wonderbaar Vertrouwen. Want wij hebben het niet met onwrikbare zekerheid, zoo wij niet eerst ons ten volle bewust zijn geworden, dat wij niet Gods kinderen zijn. Zoo wij ons niet bewust zijn geworden, dat wij vijanden zijn van God, dat we zondaren zijn; goddeloozen, tegenstanders van Hem. Zoolang wij dat niet weten, niet erkennen, kunnen wij ons wel inbeelden, dat wij Gods kinderen zijn, maar wij hebben geen zekerheid, en wanneer de zonde in ons levendig wordt, dan ontwaakt ook de twijfel aan het kindschap. Of we laten ons meevoeren door de menschen, die ons de zekerheid trachten te ontnemen door allerlei leerstelsels en vindingen, en we worden gelijk aan het riet aan den waterkant, dat bewogen wordt door den zwaksten wind.

Neen, dat onwrikbaar vertrouwen is enkel het eigendom van hen, die opnieuw zijn geboren. En om opnieuw geboren te worden, moet een mensch eerst sterven. Dat is de wet Gods: leven uit den dood. Eerst de gestorvene kon opstaan tot een nieuw leven. En gestorven zijn wij, zoodra wij erkennen, dat Christus' dood aan het kruis onze dood is. Doch dat zullen wij niet erkennen, zoolang wij niet erkennen, dat wij dien dood hadden verdiend

met onze zonden. Onze zonden in het gericht Gods doen ons sterven. „Niemand zal God zien en leven." Maar, Gode zij dank! Het is een sterven ter herleving, ter opstanding. Wanneer wij onszelf erkennen als goddeloozen, die waardig zijn voor eeuwig van God verwijderd te zijn, dan opent God onze oogen, dat we zien, wie Christus is, en wat Hij heeft gedaan. Hoe Hij onzen dood is gestorven. Hoe Hij is opgestaan, opdat wij met Hem zouden leven in Zijn opstandingsleven, als kinderen Gods.

En dan hebben wij Vertrouwen. Wij weten, dat onze schuld verzoend is. Wij weten, dat wij rein zijn. Onze oude mensch is gekruisigd; de nieuwe, die uit God geboren is, is volkomen rein, want zijn leven is Christus' opstandingsleven. Voorloopig huizen die twee nog in hetzelfde lichaam, en dat maakt ons het leven wel eens moeilijk, doch wij weten, dat het slechts voor een tijd is. De Onschuld, waarvan we het besef reeds hadden, is volkomen ons deel, want wij zijn in Christus, en Hij is de volmaakte onschuldige. Wij weten, dat we na de aflegging van ons lichaam ook praktisch volkomen onschuldig zullen zijn; wij zullen Hem zien, gelijk Hij is, en we zullen Hem gelijk zijn. Wij weten, dat wij tot God mogen naderen als tot onzen Vader, die voor ons zorgten ons koestert in Zijn armen. Wij weten, dat we aan 't eind van ons leven gerust het hoofd zullen neerleggen, omdat we bij het ontwaken bij Hem zullen zijn. Wij weten, dat de dood ons slechts een slapen is; het eeuwige leven bezitten we nu reeds. Wij weten, dat we zullen voortgaan van kracht tot kracht, en van heerlijkheid tot heerlijkheid, en dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer.

Wat is ons Vertrouwen?

Christus is ons Vertrouwen. Hij Zelf. Niet wat we aangaande Hem hebben geleerd, niet wat we over Hem lezen in de Schrift. O, we nemen dankbaar aan al wat we van Hem kunnen vernemen. Maar dat alles is ons Vertrouwen niet. Ons Vertrouwen is Hij Zelf. Hij, die onzen dood stierf en daarom ook onze opstanding opstond. In Hem zijn we gestorven, in Hem zijn we opgestaan, in Hem zijn we in den hemel gezet.

En daarom is ons Vertrouwen zoo sterk. Wie is zoo sterk als Christus, die alle dingen draagt door het woord Zijner kracht? Die de hemelen in Zijn handen draagt, die de gesternten van het heelal leidt naar Zijn welbehagen, dat ze zingen op hun wegen? De Sterke Held, wien alle macht gegeven is in hemel en op aarde. Omdat Hij ons Vertrouwen is, daarom wankelt ons vertrouwen niet. Omdat ons leven Zijn opstandingsleven is, daarom vertrouwen wij Hem geheel en al. Omdat wij gestorven zijn in Hem, daarom hebben wij niets meer te doen met den twijfel der aarde. De wereld heeft op ons niets meer te vorderen. En zelfs als de Overste dezer wereld komt, dan vindt Hij in ons niets.

O zeker, wel vindt hij iets, vindt hij veel in ons, namelijk in ons oude leven, in ons natuurlijk hart. Maar dat hebben we hem immers gegeven; wij hebben erkend, dat we den dood toebehooren, en wanneer Satan nu op ons zijn rechten wil doen gelden, dan antwoorden we hem: Voor u zijn we dood. We leven Christus.

Dat is de heerlijkheid van ons vertrouwen. In de volle bewustheid, dat wij des doods waardig zijn; in de volle bewustheid, dat Christus onzen dood stierf; in de volle bewustheid, dat hij is opgestaan en dat wij met Hem één zijn in Zijn opstandingsleven; in de volle bewustheid, dat wij opnieuw geboren zijn tot kinderen Gods, in die bewustheid leven wij en weten wij, wie wij zijn in Christus. In ons zelf niets, minder dan niets, gestorvenen; in Christus volmaakten — dat is het wonder der

genade, waarin wij juichen en waarop wij steunen. En daarom zijn wij zoo sterk. En daarom zijn wij zoo gerust. En daarom zullen wij niet vreezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart der zee.

Ziedaar ons volkomen vertrouwen. En de schilder gevoelde het en teekende het ons in dien blik der oogen, opdat wij met blijdschap ons zouden indenken, hoe groot de Goddelijke genade is in Jezus Christus onzen Heer.

A. L.

Naar een schilderij van Gabriel Max.

VERTROUWEN.

5976

